

Ilie - Numărul zece

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Mișcarea millerită a fost reprezentată în Isaia, capitolul al șaptelea, printr-o profeție de șaizeci și cinci de ani care a început în 742 î.Hr. Acei șaizeci și cinci de ani care au avut loc în istoria lui Isaia reprezintă cei șaizeci și cinci de ani din 1798 până în 1863. Alfa și Omega vor înfățișa întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul. Profeția de șaizeci și cinci de ani identifică blestemul de șapte ori împotriva împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel. Primul „de șapte ori” împotriva împărăției de nord a început în 723 î.Hr., la nouăsprezece ani după ce Isaia i-a prezentat profeția regelui Ahaz. Ultimul „de șapte ori” împotriva împărăției de sud a început la sfârșitul celor șaizeci și cinci de ani, în 677 î.Hr.

Primul blestem de șapte ori împotriva lui Efraim s-a încheiat în 1798, anul care a reprezentat timpul sfârșitului, când vedenia Râului Ulai din capitolele opt și nouă din Daniel a fost desigilată. Acesta a marcat în mod profetic atât sosirea mesajului primului înger, cât și începutul profetic al mișcării millerite. Ultimul blestem de șapte ori împotriva lui Iuda s-a încheiat în 1844, ceea ce a reprezentat sosirea mesajului celui de-al treilea înger. Nouăsprezece ani mai târziu, în 1863, cei șaizeci și cinci de ani reprezentați la începutul predicției au marcat sfârșitul mișcării millerite și începutul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceene. Cu șapte ani înainte de 1863, în 1856, James White a început să identifice faptul că mișcarea millerită încetase să mai fie biserica Filadelfiei și devenise biserica Laodiceei. Nepotul său, când scrie biografia lui Ellen White, scrie despre istoria anului 1856 și despre solia laodiceeană.

Mesajul laodiceean

Advenștii păzitori ai Sabatului adoptaseră poziția potrivit căreia soliile către cele șapte biserici din Apocalipsa 2 și 3 ilustrau experiența Bisericii creștine de-a lungul veacurilor. Concluzia lor era că solia către biserica din Laodiceea se aplica celor pe care îi numeau acum advenști nominali, cei care nu acceptaseră Sabatul zilei a șaptea. Într-un scurt editorial în Review-ul din 9 octombrie, James White a ridicat câteva întrebări care dau de gândit, pe care le-a introdus afirmând:

Întrebarea începe să se ivească din nou: „Străjerule, cât mai este din noapte?” Pentru moment, există spațiu doar pentru câteva întrebări, formulate spre a atrage atenția asupra subiectului la care se referă. Un răspuns deplin, nădăjduim, va fi dat în curând. – Review and Herald, 9 octombrie 1856.

Dintre cele unsprezece întrebări pe care le-a adresat, a șasea este cea care i-a vizat în mod direct pe laodicienii.

6. Nu ilustrează în chip potrivit starea laodiceenilor (căldicei, nici reci, nici fierbinți) starea trupului celor ce mărturisesc solia celui de-al treilea înger?-Ibidem.

Ultima întrebare expune chestiunea:

11. Dacă aceasta este starea noastră ca popor, avem oare vreun temei real să sperăm la favoarea lui Dumnezeu dacă nu luăm aminte la „sfatul” Martorului cel Adevărat? Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit prin foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să te îmbraci și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi. Pe câți îi iubesc, Eu îi mustru și îi pedepsesc; fii, așadar, plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Lui. Apocalipsa 3:18-21.-Ibid.

Este clar că adevărul acestei chestiuni abia răsărea în mintea lui James White. Numărul următor al Review-ului a cuprins o expunere pe șapte coloane a celor șapte biserici, sub acel titlu. În cuvântul său introductiv, el a declarat:

Trebuie să fim de acord cu unii exegeți moderni că aceste șapte biserici trebuie înțelese ca reprezentând șapte condiții ale Bisericii creștine, în șapte perioade de timp, cuprinzând întregul curs al veacului creștin.-Ibidem, 16 oct. 1856.

Apoi a abordat profeția, tratând fiecare biserică în parte. Când a ajuns la cea de-a șaptea, laodiceana, a declarat:

Cât de smeritoare pentru noi, ca popor, este descrierea tristă a acestei biserici. Și nu este oare această descriere îngrozitoare cea mai desăvârșită imagine a stării noastre prezente? Așa este; și nu va folosi la nimic să încercăm să evităm puterea acestei mărturii pătrunzătoare către Biserica din Laodicea. Domnul să ne ajute s-o primim și să tragem folos din ea.-Ibid.

După ce a consacrat două coloane Bisericii din Laodicea, remarcile sale de încheiere au constituit un apel puternic:

Iubiți frați, trebuie să biruim lumea, trupul și pe diavolul, altminteri nu vom avea parte de Împărăția lui Dumnezeu... Apucați-vă fără întârziere de această lucrare și, prin credință, revendicați făgăduințele pline de har făcute laodiceenilor care se pocăiesc. Ridicați-vă în Numele Domnului și lăsați lumina voastră să strălucească spre slava Numelui Său binecuvântat. -Ibid.

Reacția din teren a fost electrizantă. La 20 octombrie, G. W. Holt din Ohio a scris:

Da, cred într-adevăr că noi, cei care ne aflăm în solia a treia, cu poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, suntem biserica căreia i se adresează aceste cuvinte; și nu poate fi prea devreme să cerem aur lămurit în foc și veșminte albe și alifie pentru ochi, ca să vedem. — Ibidem, 6 nov. 1856.

Din nord-est s-a auzit o nouă voce pe această temă, cea a lui Stephen N. Haskell, din Princeton, Massachusetts. Ca adventist de ziua întâi, începuse să predice la vârsta de 20 de ani; acum, trei ani mai târziu, intrase în solia îngerului al treilea. Cercetător temeinic al Scripturilor, după ce văzuse scurtul editorial inițial al lui White, prin care era introdusă chestiunea celor șapte biserici, a ales să scrie pentru Review un studiu amplu:

„Subiectul menționat a fost pentru mine, de câteva luni încoace, unul de profund interes. . . . De ceva vreme am fost îndrumat să cred că solia către Laodiceeni ne aparține; adică, celor care cred în solia celui de-al treilea înger, din multe motive pe care le consider bune. Voi menționa două.-Ibidem.”

Aceasta o face, consacrand două coloane concluziilor sale. La încheiere a declarat:

O teorie despre solia îngerului al treilea nu ne va mântui niciodată, dar niciodată, fără haina de nuntă, care este neprihănirea sfinților. Trebuie să desăvârșim sfințenia în frica de Domnul.-Ibid.

Pe măsură ce James White își continua editorialele asupra mesajului către biserica din Laodicea, conceptele pe care adventiștii păzitori ai Sabatului le citeau acum în revista Review erau tulburătoare, dar, la o chibzuire atentă și în rugăciune, s-a văzut că erau aplicabile. Scrisorile către redacție arătau un acord destul de general și indicau că era în desfășurare o redeșteptare. Faptul că mesajul însuflețitor nu era rodul unei exaltări a fost atestat de primul articol din Mărturie nr. 3, publicat în aprilie 1857, intitulat „Fiți plini de râvnă și pocăiți-vă”. Acesta începe astfel: „Domnul mi-a arătat în viziune unele lucruri cu privire la biserică, în starea ei actuală de căldicel, pe care vi le voi relata”. - 1T, p. 141. În aceasta, Ellen White a prezentat ceea ce i s-a arătat despre atacurile lui Satana asupra bisericii, prin prosperitatea și posesiunile pământești. Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volumul 1, 342-344.

Mișcarea millerită a început, profetic, ca biserica din Filadelfia, iar în 1856 a devenit biserica din Laodicea. Șapte ani mai târziu, mișcarea s-a încheiat, iar Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a început ca biserica din Laodicea și va rămâne astfel, până când va fi vărsată din gura Domnului. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a ieșit din staulul bisericii din Laodicea, întocmai cum mișcarea millerită a ieșit din staulul bisericii din Sardes. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este paralelă cu mișcarea millerită, prin aceea că prima mișcare a trecut de la Filadelfia la Laodicea, iar ultima mișcare trece de la Laodicea la Filadelfia. Punctul de tranziție de la Filadelfia la Laodicea, în istoria millerită, este marcat în mod specific în 1856; prin urmare, punctul de tranziție trebuie, de asemenea, să fie marcat în ultima mișcare, căci Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Punctul de tranziție este identificat în Apocalipsa, capitolul unsprezece, prin cei doi profeți care sunt uciși pe străzi.

Și când vor fi sfârșit mărturia lor, fiara care se ridică din adâncul fără fund se va război cu ei, îi va birui și îi va ucide. Iar trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, duhovnicește, se numește Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Apocalipsa 11:7, 8.

Ultima mișcare avea să moară, apoi să se ridice și, după aceea, să fie înviată drept stindard. Procedând astfel, avea să se alinieze cu cornul republican. Cornul republican formează chipul fiarei, iar fiara al cărei chip îl formează este prezentată în Apocalipsa șaptesprezece și este identificată drept capul al cincilea, care a primit o rană de moarte și care avea să fie înviat ca al optulea cap. Avea să fie înviat ca al optulea, care era dintre cei șapte.

Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este a opta și este dintre cei șapte și merge la pierzare.
Apocalipsa 17:11.

Cornul republican ar forma o icoană a acelei fiare și, prin urmare, fiara ar fi ucisă și apoi înviată. Când ar fi înviată, ar fi al optulea cap care era dintre cele șapte capete anterioare. Cornul protestant călărește aceeași fiară pământescă precum cornul republican și ar trebui să posede aceleași dinamici profetice. Tranziția de la Filadelfia la Laodicea în mișcarea millerită prefigurează tranziția de la Laodicea la Filadelfia în ultima mișcare.

Atunci când ultima mișcare a primit o rană de moarte la 18 iulie 2020, a murit ca Laodiceea. Când, așa cum este reprezentat în Apocalipsa, capitolul unsprezece, a trecut la Filadelfia, avea să reprezinte a opta biserică, care este dintre cele șapte. Moartea din anul 2020 a avut un corespondent în cornul Republican, căci, de la timpul sfârșitului din 1989, fuseseră șase președinți. Al șaselea președinte a primit o rană de moarte, care va fi vindecată în 2024. Acel cap va fi atunci al optulea cap al Statelor Unite de la timpul sfârșitului din 1989 și va fi dintre cele șapte. Ambele coarne erau al șaselea care devine al optulea. Acest adevăr constituie o mare parte a soliei Descoperirii lui Isus Hristos, dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Din acest motiv, este important să fim clari cu privire la istoria millerită care tipifică istoria noastră actuală. Sora White a confirmat, în 1856, aplicarea făcută de James White a Laodiceei asupra mișcării, așadar aceasta nu este o aplicare dedusă prin logică omenească. Cu șapte ani înainte ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să fie legată în mod legal de cornul republican, ea a fost identificată prin inspirație drept biserica laodiceeană. Aceasta înseamnă că nu a existat nici măcar o zi în istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în care ea să fi fost altceva decât goală, săracă, oarbă, nenorocită și ticăloasă. Această realitate profetică oferă contextul și justificarea pentru recunoașterea celor patru urâciuni crescânde din Ezechiel, capitolul opt, drept cele patru generații ale Adventismului.

Când istoria millerită este abordată din perspectiva structurii celor șaiszeci și cinci de ani din Isaia 7, trebuie recunoscut că profeția celor șapte vremuri este umbrela profetică ce acoperă întreaga istorie a mișcării millerite. În 1856, mesajul către Biserica din Laodiceea a devenit adevăr prezent pentru adventismul millerit. Cel care prezintă mesajul către Laodiceea nu a fost James sau Ellen White, ci Martorul Credincios și Adevărat.

Și îngerului Bisericii laodiceenilor scrie: Acestea zice Aminul, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de-ai fi rece sau fierbinte! Astfel, pentru că ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu am nevoie de nimic; și nu știi că ești nenorocit, vrednic de plâns, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și să-ți ungi ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi. Pe toți câți îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc; fii deci plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, stau la ușă și bat: dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Lui. Cine are urechi, să asculte ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:14-22.

Martorul Cel Adevărat arată că, dacă cineva ar „auzi” glasul Său, El ar intra și ar „cina cu el”. Dacă Laodiceea ar deschide ușa, Hristos ar intra și ar cina cu ei. Dacă lui Hristos i se permite să intre, El aduce un mesaj, căci simbolismul actului de a mânca reprezintă primirea unui mesaj. Mesajul poate fi generalizat ca fiind pur și simplu solia laodiceeană, dar aceasta este o înțelegere superficială a ceea ce reprezintă mesajul pe care El îl oferă. În 1856, Hiram Edson a prezentat o serie de opt articole care conțineau informația profetică ce extinde înțelegerea primei „profeții de timp” pe care îngerii lui Dumnezeu l-au călăuzit pe William Miller să o recunoască și să o proclame. În acele opt articole, Edson identifică corect cei șaiszeci și cinci de ani din Isaia șapte.

Începutul lucrării lui Miller a fost descoperirea celor șapte vremi, iar cu șapte ani înainte ca mișcarea numită după slujirea sa să ia sfârșit, o descoperire mai profundă a aceleiași profeții a fost oferită adventismului millerit. Ea a fost oferită în același an în care ei au fost identificați, prin inspirație, drept Laodiceeni. În mod profetic, două mii cinci sute douăzeci de zile mai târziu, în 1863, prima descoperire a lui Miller cu privire la timpul profetic a fost respinsă. Solia laodiceeană pentru mișcarea adventă a sosit în 1856, iar Domnul a bătut la ușă de opt ori, prin opt articole, ca să vadă dacă putea găsi intrare. La sfârșitul mișcării, Martorul cel Adevărat a dorit să cineze împreună cu poporul Său, ospătându-se cu chiar primul mesaj de timp de la începutul mișcării. Poporul Său a refuzat să mănânce, iar șapte ani, sau două mii cinci sute douăzeci de zile profetice mai târziu, poporul Său a închis ușa care fusese deschisă cu cheia lui David, pusă în mâna lui William Miller. S-au întors la un vechi profet samaritean, care i-a hrănit cu o minciună, pecetluindu-le soarta de a muri între un asin și un leu.

În 1856, cornul protestant se afla în criza Văii Vedeniei, căci unde nu este vedenie, poporul piere. În 1856, cornul republican se afla, de asemenea, într-o criză.

Anul 1856 a marcat continuarea conflictului violent cunoscut sub numele de Bleeding Kansas, Războiul de frontieră Kansas–Missouri. Lupta privea dacă Kansas avea să intre în Uniune ca stat liber sau ca stat sclavagist. Conflictul a inclus ciocniri violente între coloniști pro-sclavie și anti-sclavie.

La 22 mai 1856 a avut loc, de asemenea, în sala de ședințe a Senatului Statelor Unite, un incident violent, când Preston Brooks, membru al Camerei Reprezentanților și susținător al sclaviei din Carolina de Sud, l-a atacat cu brutalitate pe senatorul Charles Sumner din Massachusetts cu bastonul său. Sumner ținuse un discurs împotriva sclaviei intitulat „The Crime Against Kansas”, care l-a ofensat profund pe Brooks. Incidentul bastonării a evidențiat tensiunile în creștere dintre Nord și Sud cu privire la chestiunea sclaviei.

În 1856, Partidul Republican a fost fondat ca răspuns la tulburările politice provocate de Legea Kansas–Nebraska, adoptată în 1854, care a generat opoziția tot mai puternică față de extinderea sclaviei în noi teritorii. Prima convenție națională a partidului a avut loc la Philadelphia, iar John C. Fremont a fost desemnat drept primul lor candidat prezidențial la alegerile din 1856.

Legea Kansas–Nebraska a organizat teritoriile Kansas și Nebraska și a permis coloniștilor din acele teritorii să decidă dacă vor permite sclavia în interiorul granițelor lor. Acest concept, cunoscut drept "suveranitate populară", a abrogat în mod efectiv Compromisul din Missouri din 1820, care

interzisese sclavia la nord de paralela 36°30' în Teritoriul Louisiana. Legea a avut un impact profund asupra chestiunii sclaviei în teritorii. Ea a reaprins tensiunile regionale, deoarece deschidea posibilitatea ca sclavia să se extindă în zone considerate anterior pământ liber, precum Kansas. Adoptarea Legii Kansas–Nebraska a dus la un aflux de coloniști pro-sclavie și anti-sclavie în Teritoriul Kansas, fiecare sperând să influențeze rezultatul votului privind suveranitatea populară. Această competiție pentru controlul teritoriului a dus la ciocniri violente și la o perioadă de fărâdelege cunoscută sub numele de "Bleeding Kansas" în 1856.

Alegerile prezidențiale din 1856 au fost un eveniment politic de mare însemnătate. Ele au consemnat o cursă în trei între democratul James Buchanan, republicanul John C. Fremont și fostul președinte Millard Fillmore, din partea Partidului American. James Buchanan a câștigat alegerile și a devenit al cincisprezecelea președinte al Statelor Unite.

Președinția lui James Buchanan este cunoscută în principal pentru eșecul de a aborda în mod eficient tensiunile și diviziunile tot mai accentuate dintre Nord și Sud, ceea ce a dus, în cele din urmă, la izbucnirea Războiului Civil American la scurt timp după ce a părăsit funcția. Președinția sa este adesea privită ca una dintre cele mai puțin reușite președinții din istoria americană, din pricina acestor eșecuri semnificative în conducere și în gestionarea crizei.

Infama Decizie Dred Scott din 1857 a declarat că sclavii, fie înrobiți, fie liberi, nu erau cetățeni și nu puteau intenta acțiuni în instanțele federale. A mai declarat că Congresul nu putea împiedica sclavia în teritoriile Statelor Unite. Democratul Buchanan a susținut public Decizia Dred Scott pro-sclavie.

Nu doar că poziția pro-sclavagistă a democratului Buchanan a permis ca tensiunile să escaladeze până la Războiul Civil, ci și incapacitatea sa de a gestiona economia țării a dus la Panica din 1857, care a fost unul dintre cele mai mari declinuri economice din istoria americană de dinaintea Marii Depresiuni. Panica din 1857 a avut ca rezultat o severă depresiune economică ce a durat câțiva ani. Întreprinderile și băncile s-au închis, șomajul a crescut, iar piața bursieră a înregistrat un declin.

În timpul președinției lui Buchanan, statele din Sud au început procesul de secesiune din Uniune, iar ele s-au desprins ca răspuns la alegerea republicanului Abraham Lincoln, în 1860. Buchanan a adoptat o abordare pasivă față de criza secesiunii, susținând că guvernul federal nu avea autoritatea de a împiedica prin forță secesiunea. Această lipsă de acțiune decisivă a permis mișcării secesioniste să capete avânt. Lipsa unei conduceri ferme și reticența sa de a întreprinde acțiuni decisive pentru a aborda criza secesiunii au contribuit la percepția Sudului că ar putea părăsi Uniunea fără a se confrunța cu opoziție militară.

În 1860, Abraham Lincoln, primul președinte republican, a fost ales. La 1 ianuarie 1863, președintele Lincoln a semnat și a emis versiunea finală a Proclamației de Emancipare, care declara că toate persoanele înrobite aflate pe teritoriile controlate de Confederație urmau să fie eliberate. Acest ordin executiv a avut un impact semnificativ asupra Războiului Civil, transformând conflictul într-o luptă nu doar pentru menținerea Uniunii, ci și pentru desființarea sclaviei. Proclamația de Emancipare nu a eliberat imediat toate persoanele înrobite. Ea se aplica în mod specific teritoriilor controlate de Confederație, unde Uniunea avea o autoritate limitată. Pe

măsură ce forțele Uniunii înaintau și preluau controlul asupra teritoriilor confederate, proclamația a fost pusă în aplicare, iar persoanele înrobite din acele zone au fost eliberate. Proclamația de Emancipare a reprezentat un pas crucial către abolirea, în cele din urmă, a sclaviei în Statele Unite și a pregătit calea pentru adoptarea celui de-al Treisprezecelea Amendament la Constituția Statelor Unite, care a fost adoptat și ratificat la 6 decembrie 1865.

Cornul republican, din anii 1850 încoace, se afla în criza chestiunii sclaviei. Două diviziuni principale în țară erau reprezentate de două clase principale de gândire politică. Un proces de separare a început în 1856, când grupuri anti- și pro-sclavie s-au stabilit în teritoriul Kansas, în încercarea de a-și susține vederile cu privire la sclavie, în chiar vremea în care Philadelphia era despărțită de Laodicea. Democrații erau pro-sclavie, iar republicanii erau anti-sclavie.

În 1856, Kansasul însângerat a reprezentat un microcosmos al războiului iminent. În acel an, un democrat pro-sclavie a fost ales în fruntea cornului republican, iar conducerea sa ineficientă a devenit simbolul unei președinții ineficiente, până în aceste ultime zile recente. El l-a precedat pe primul președinte republican care a fost constrâns să remedieze dezordinea lăsată de președinția lui Buchanan.

Până în 1863, cornul republican a emis cel mai semnificativ ordin executiv din istoria fiarei care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece. Ordinul executiv avea în vedere sclavia. Un paragraf al proclamației afirmă: „Că în prima zi a lunii ianuarie, în anul Domnului nostru o mie opt sute șaiszeci și trei, toate persoanele ținute ca sclavi în cadrul oricărui stat ori al unei părți desemnate a unui stat, al cărui popor se va afla atunci în rebeliune împotriva Statelor Unite, vor fi atunci, de atunci înainte și pentru totdeauna libere; iar Guvernul Executiv al Statelor Unite, inclusiv autoritatea sa militară și navală, va recunoaște și va menține libertatea acestor persoane și nu va întreprinde niciun act, de niciun fel, pentru a reprima astfel de persoane, sau pe oricare dintre ele, în orice eforturi pe care le vor face pentru libertatea lor efectivă.” Deși rezolvarea problemei sclaviei era, din punct de vedere istoric, incompletă în acel moment, esența Constituției este recunoscută atunci când Lincoln a scris: „toate persoanele ținute ca sclavi în cadrul oricărui stat ... vor fi atunci, de atunci înainte și pentru totdeauna libere.”

Lincoln se întorcea la principiul fundamental exprimat în Constituție, care stabilește că «toți oamenii sunt creați egali». Lincoln se întorcea la adevărurile fundamentale în același timp în care cornul protestant își respingea profeția fundamentală, care este profeția sclaviei. Prin urmare, chiar în momentul în care cornul republican emitea cel mai important «ordin executiv» din istorie cu privire la sclavie, cornul protestant a emis cel mai important ordin executiv din istoria sa profetică referitor la profeția sclaviei, reprezentată de jurământul și blestemul lui Moise. Cornul republican a ales să revină la fundamente, cornul protestant a ales să-și respingă fundamentul și să se întoarcă la cele la care îi fusese poruncit să nu se mai întoarcă niciodată.

În 1863, cornul republican fusese împărțit în două tabere, după cum fusese împărțită și împărăția lui Israel din vechime în vremea lui Ieroboam și Roboam. În 1863, cornul protestant a fost alipit în mod legal cornului republican, lucru reprezentat de cele două altare ale lui Ieroboam la Betel și Dan. Cele două coarne străbat istoria în paralel una cu cealaltă, iar istoria anului 1863, îndeosebi,

reprezintă istoria zilelor de pe urmă.

Istoria millerită se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, cu câteva precizări profetice. Una dintre aceste precizări este că audiența vizată în istoria millerită a fost mai întâi cei din afara mișcării, iar apoi mișcarea însăși. În mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, cele două voci din Apocalipsa 18 identifică două audiențe vizate, dar acele audiențe sunt în ordine inversă față de istoria millerită. Prima audiență vizată este poporul lui Dumnezeu, iar a doua voce este cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon.

O altă atenționare profetică este că, deși ambele istorii trec dintr-o biserică în alta, mileriiți s-au mutat de la Filadelfia la Laodicea, iar puternica mișcare a îngerului al treilea se mută de la Laodicea la Filadelfia. Aceasta indică faptul că mileriiții au trecut de la a șasea la a șaptea biserică, iar cei o sută patruzeci și patru de mii trec de la a șaptea biserică la a opta biserică, care este dintre cele șapte.

Cornul republican și-a început mișcarea de la o națiune pro-sclavie la o națiune anti-sclavie în istoria din preajma anului 1863. Criza acelei istorii a statornicit două partide politice, care sunt aceiași antagoniști în aceste „zile din urmă”. Așa cum primul președinte republican din acea istorie a fost asasinat la doar câteva zile după încheierea războiului, tot astfel, ultimul președinte republican a fost asasinat în mod simbolic și lăsat pe stradă ca mort, în timp ce lumea se bucura. El a fost asasinat nu la câteva zile după încheierea Războiului Civil, ci chiar înainte ca războiul civil final să înceapă.

Primul președinte republican a fost precedat de cel mai ineficient președinte din istoria Statelor Unite, iar ultimul președinte republican va fi, de asemenea, precedat de cel mai ineficient președinte din istoria Statelor Unite. Ineficiența președintelui democrat care l-a precedat pe primul președinte republican a precipitat criza care a degenerat în războiul civil, iar aceeași ineficiență are loc acum. Președintele democrat care îl precede pe ultimul președinte republican a gestionat economia într-un asemenea mod încât aceasta a produs cea mai mare prăbușire economică din istoria Statelor Unite până la acel moment. Cele două coarne merg în paralel până la legea duminicală. În 1863 a început prima generație a ambelor coarne, iar pentru ambele coarne a patra și ultima generație va fi orientată spre răsărit și se va pleca înaintea soarelui.

Solia lui Ilie este întotdeauna însoțită de judecățile lui Dumnezeu, care confirmă solia de avertizare. Societatea lumii trăiește acum ca oamenii dinaintea potopului. Mănâncă, beau și se așteaptă ca giganții tehnologici globaliști să rezolve orice problemă care ar putea apărea. Cuvântul lui Dumnezeu arată că lumea se află acum pe pragul unei crize de proporții.

„Ce este din noapte?” Discern eu însemnătatea acestor solii? Înțeleg eu locul pe care îl ocupă în lucrarea de încheiere a marelui sistem remedial? Sunt eu atât de familiarizat cu „cuvântul profeției cel sigur”, încât să pot vedea, în evenimentele ce se desfășoară în jurul meu, dovezi pozitive că Împăratul care vine este chiar la ușă? Simt eu responsabilitatea care apasă asupra mea, având în vedere lumina pe care Dumnezeu a dat-o? Întrebuințez eu fiecare talent încredințat mie, ca ispravnic al Său, într-un efort bine orientat de a-i salva pe cei ce pier? Sau sunt eu căldicel și indiferent, în parte amestecat cu o lume rea, folosind mijloacele și

capacitățile pe care Dumnezeu mi le-a dat, în mare măsură pentru satisfacerea de sine, îngrijindu-mă mai mult de propria mea odihnă și comoditate decât de înaintarea cauzei Sale? Întăresc eu, prin conduita mea, „convingerea care câștigă teren în lume că Adventiștii de Ziua a Șaptea dau trâmbiței un sunet nesigur și urmează pe calea oamenilor lumești”?

Auzim pașii lui Dumnezeu Care Se apropie pentru a pedepsi lumea pentru fărădelegile ei. Sfârșitul timpului este chiar asupra noastră. Locuitorii lumii sunt legați în snopi, spre a fi arși. Vei fi legat laolaltă cu neghina? Îți dai seama că în fiecare an mii și mii și de zece ori zece mii de suflete pier, murind în păcatele lor? Plăgile și judecățile lui Dumnezeu își fac deja lucrarea, iar sufletele merg spre pierzare pentru că lumina adevărului nu a strălucit pe calea lor.

Buletinul Zilnic al Conferinței Generale, 1 aprilie 1897.

Cu sufletul meu Te-am dorit noaptea; da, cu duhul dinăuntru meu Te voi căuta dis-de-dimineată; căci atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea. Isaia 26:9.